

1

El ratpenat que parlava

El ratpenat que hi havia a l'ampit de la finestra va mirar enlaire i va dir:

—Hola?

No em va sorprendre que un ratpenat em parlés. Havien passat un tou de coses estranyes i demencials aquella setmana.

1. El dia abans de començar l'institut em va mossegar un ratpenat vampir. (Mentre jo dormia, però em vaig pensar que només era una picada d'aranya.)

2. Després em va mossegar un home llop.
(Mentre jo corria, però em vaig pensar que només era un gos gros.)
3. Més tard, em va mossegar un zombi. (Quan vaig entrar en una vella caravana de fira en una gasolinera tenebrosa, però em vaig pensar que era un ninot.)
4. Em vaig convertir en un vampizombillop.
5. Ho vaig explicar al meu millor amic, en Zeke, i vam descobrir que tinc una superoïda, visió nocturna i una força i una velocitat al·lucinants. Però no em puc convertir en ratpenat i volar, i això és del tot injust.
6. Vaig descobrir que viuré eternament, si no és que el sol em desintegra, o que em claven una estaca de fusta al cor, o que em disparen una bala de plata o que algú em talla el coll. (Suposo que tothom es mor, si li tallen el coll.)
7. L'Emma, la Pitjor Germana Del Món, va descobrir que jo era un vampizombillop quan em va veure bevent-me la sang d'un bistec cru. Ho va dir als pares.
8. Els meus pares van decidir que jo ho expliqués a tothom en una reunió escolar, on el director va avisar que m'havien de tractar com un nen normal.
9. Em van expulsar durant un dia perquè vaig amenaçar un nen de tallar-li el coll. (Només l'hi vaig dir per espantar-lo i perquè deixés de pegar a l'Abel Sherrill.)

Després de la Pitjor Primera Setmana De Secundària De La Història, tota la família vam anar a casa de l'àvia, al bosc, que és on m'havien mossegat tots tres.

La nit que hi vam arribar vam fer un senyor sopar de costelles a la brasa. Jo he de menjar molt perquè tinc un terç de zombi. Els zombis no tenen gana les vint-i-quatre hores del dia set dies la setmana, com surt a la tele, però quan tens gana, llavors tens MOLTA gana.

Aquella nit hi havia lluna plena i, per tant, em vaig tornar home llop. L'àvia encara no m'havia

vist convertir-m'hi. Li va semblar que em quedava bé l'home llop; li encanten les pel·lis antigues de por i sovint en mirem quan la visitem.

Però aquella nit, l'Emma va triar una ridícula i avorrida pel·li romàntica. Quan es va acabar vaig pujar a dormir, i llavors és quan va aparèixer el ratpenat a l'ampit de la finestra.

Em vaig quedar allà palplantat, mirant-lo.

—Hola? —va tornar a dir, més alt—. *Bonjour?... Hello?... Guten Nacht?... Ciao?... Namasté?... Marhaba?... Ohayo?*

Feia veu de ratpenat noia.

—Hola... —vaig dir.

—Vet aquí que la sort m'ha complagut —va dir el ratpenat—. Pot enraonar. Aquesta pot ser una conversa ben interessant.

Parlava com l'Abel Sherrill, el Segon Noi Més Estrany De l'Institut. (El primer soc jo.) Cada dia del món va a l'Institut amb americana i corbata i porta un maletí. Compartim un armariet. Al principi em molestava, però ara ja m'és igual.

—Ets... ets el ratpenat que em va mossegar la setmana passada? —vaig preguntar.

—En efecte. Jo mateixa.

La volia esclafar. Si aquesta ratpenat idiota no m'hagués mossegat, jo no seria un vampir. O un terç de vampir. Però també li volia fer un milió de preguntes, així que no la vaig esclafar.

La ratpenat em va mirar de dalt a baix.

—No sabia que vostè fos un home llop. No en fa gens el gust.

M'havia oblidat que estava en mode home llop complet. Em devia estar acostumant als pèls.

—L'home llop em va queixalar després de tu —vaig dir.— I, per cert, per què m'havies de mossegat?

—Em sembla que és una mica llonze, vostè.

Jo no sabia què era ser llonze, però no sonava pas com un elogi.

—Què vols dir? —vaig preguntar.

—Soc un vampir. Això és el que fem. Estava volant per la contrada i em calia sang. La finestra de la dona gran era tancada, malauradament...

—És l'àvia, això és casa seva.

—...i la finestra de vostè era oberta.

—Per què m'havies de convertir en un vampir?

—Li asseguro, jove, que no era la meva intenció. Fou un accident.

—Com es pot convertir algú en vampir per accident?

—L'havia mossegat i m'estava preparant per beure'm la sang, però, i permeti'm que deixi ben clar que això mai no havia passat abans, com que vostè es bellugà i intentà aixafar-me, em vaig mossegat el llavi. Una gota de la meua sang regalimà fins a la mossegada que li havia fet al coll. I un cop la sang d'un vampir es barreja amb la d'un humà, aquest s'hi torna. Com feu vostè.

—Soc un vampir perquè tu et vas mossegar el llavi?!

—Així és. Consideri's afortunat. Si me li hagués begut tota la sang, no estariem mantenint aquesta conversa.

Va mirar darrere meu, cap a l'habitació.

—Està tot sol, aquí?

—No. Els meus pares, la meva germana i l'àvia són aquí...

Vaig tenir un pensament horrible. Els volia xuclar la sang. En una fracció de segon vaig engrapar la ratpenat i la vaig sostenir dins del puny. Em puc moure superràpid quan vull. Aquesta és una cosa bona de ser una part vampir i una part home llop. Els zombis són lents com cargols. No hi ha res de bo de ser un zombi.

La ratpenat es va retòrcer i agitar i va forcejar per alliberar-se.

—Deixi'm anar *ipso facto*!

—No mosseguis a ningú més de la casa!

—Deixi'm sortir!

—No fins que no diguis que no mossegaràs ningú.

La vaig estrènyer una mica per demostrar que ho deia de debò. No volia que per accident convertís la mare, el pare, l'àvia, l'Emma o el nostre gos, en Muffin, en vampirs. Hi ha gossos vampir?

—Molt bé —va dir—. No mossegaré ningú.

—No! Has de dir «Ho juro per la sang»! —vaig dir, aguantant-la a pocs centímetres de la meva cara.

Em va llançar una mirada indignada.

—Juro per la sang que no mossegaré ningú d'aquesta casa. I ara dipositi'm a terra, tros de quòniam!

Tros de quòniam tampoc no sonava gaire bé.

La vaig deixar un altre cop a l'ampit. Ara ja sabia que hi podia confiar. La setmana passada en Zeke m'havia dit que, si un vampir fa un jurament de sang, és un compromís indestructible. Si desfan el compromís, es fonen, o es desintegren, o esclaten en flames o alguna cosa així.

—Tinc un trilió de preguntes —vaig dir.

—Puc donar resposta a unes quantes, i després haig de tornar al meu camí.

La ratpenat va entrar volant a l'habitació, em va passar xiulant arran d'orella i va aterrar al meu coixí. No és que m'encantés que es posés sobre el coixí. No em va fer cap gràcia que s'hi posés, i és que els ratpenats són com una rata amb ales.

—Primer, jo tinc una pregunta per a vostè, jove —va dir—. Com es va convertir en home llop?

—Un home llop em va mossegar mentre corria —vaig dir, tot seient en una cadira—. Però només tinc un terç d'home llop.

—Un terç? Si us plau, digui'm, com és això possible?

Li vaig explicar allò de la mossegada del zombi.

—També té una part de zombi? —va dir, mentre feia uns ulls (de ratpenat) com unes taronges.

—Sí. Soc un vampizombillop.

Va brandar el cap.

—Vampizombillop... Molt intel·ligent. Naturalment sento afecte pels vampirs, en general; tolero els homes llops, però els zombis són figures d'un altre paner. No són bons per a res, són màquines d'endrapar sense enteniment.

A ningú no li agraden els zombis. Excepte potser als altres zombis. A l'àvia li agraden les pel·lis de zombis, però no és el mateix.

La ratpenat va caminar cap a mi, per sobre del coixí, deixant petjadetes de ratpenat. Va alçar la vista per mirar-me a la cara.

—Absolutament fascinant. En tots els meus doscents quaranta-quatre anys, mai no m'havia topat amb cap criatura així, ni n'havia sentit a parlar.

—Mai? Soc l'únic... Un moment! Tens doscents quaranta-quatre anys?!

Tòc, toc, toc!

Hi havia algú a l'altra banda de la porta.